

Abke Haring durft het groteske op te zoeken in 'Platina'

Theater In minutieus spel schetsen acteurs Abke Haring en Koen van Kaam in 'Platina' een portret van twee mensen die door hun kwetsuren de afstand tot elkaar niet meer weten te overbruggen.

Marijn Lems - [NRC Handelsblad](#) - 29 april 2018 om 17:31

Theater

Platina

Door Abke Haring en Toneelhuis & Zuidpool. Gezien 28/4, Toneelschuur, Haarlem. Tournee t/m 2/6. Inl: zuidpool.be

Foto Kurt van der Elst

Het werk van Abke Haring is het best bewaarde geheim van de Nederlandstalige theaterwereld. Haar minimalistische voorstellingen onderscheiden zich door de fragmentarische, rauw-poëtische teksten, de duistere scenografie en het verwrongen fysieke spel; ze worden bevolkt door personages die hunkeren naar communicatie maar er niet in slagen uit hun existentiële gevangenis te breken.

In *Platina* zet de theatermaker een vrouw (Haring zelf) en haar stervende (ex-?)geliefde, gespeeld door Koen van Kaam, tegenover elkaar. In minutieus spel schetsen de acteurs een portret van twee mensen die door hun kwetsuren de afstand tot elkaar niet meer weten te overbruggen. De dialogen zijn in eerste instantie banaal; de vrouw weet zich niet zo goed een houding te geven en probeert met koetjes

en kalfjes het ijs te breken, terwijl de man weinig respons geeft. Zoals in al haar teksten reduceert Haring communicatie hier tot half afgemaakte zinnen, die juist door wat er niet gezegd wordt een wereld van onvermogen oproepen.

Als de vrouw uiteindelijk hortend en stotend haar hart uitstort breekt er iets bij haar ex-geliefde. Van Kaam geeft op hartverscheurende wijze uitdrukking aan de woede en angst van een man die moet sterven en weet dat hij dat alleen moet doen. Dit is de kracht van Harings werk: door grote emoties in een kader van enorme formele beheersing te plaatsen weet ze het gevoel des te beklijvender te bespelen. In *Platina* durft ze verder dan in eerdere voorstellingen de grens van het groteske op te zoeken: behalve in het bijna dansante fysieke spel zit hem dat in de crescendo's van de geniale soundscape van componist Jimi Zoet, die nadrukkelijk heen en weer beweegt tussen subtiele ondersteuning en totale overheersing. Het spel tussen beheersing en controleverlies dat Haring zo speelt spiegelt het centrale thema van *Platina*; het maakt de voorstelling haar meest verpletterende werk in jaren.